TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2011. gada 1. decembrī *

Lieta C-250/08

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2008. gada 10. jūnijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv P. van Nufels [*P. van Nuffel*], R. Liāls [*R. Lyal*] un V. Rols [*W. Roels*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Beļģijas Karalisti, ko pārstāv L. van den Bruka [*L. Van den Broeck*], pārstāve, kurai palīdz B. van de Valle de Gelke [*B. van de Walle de Ghelcke*], *advocaat*,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ko atbalsta

Ungārijas Republika, ko pārstāv R. Šomšiča [*R. Somssich*] un K. Borveļģi [*K. Borvölgyi*], kā arī M. Z. Fehērs [*M. Z. Fehér*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Levits un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 23. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2011. gada 21. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka tiktāl, ciktāl Flāmu reģionā, lai aprēķinātu nodokļu priekšrocības gadījumā, kad tiek iegādāts nekustamais īpašums jaunas pamata dzīvesvietas vajadzībām, reģistrācijas nodevu summa, kas tikusi samaksāta, iegādājoties iepriekšējo pamata dzīvesvietu, tiek ņemta vērā vienīgi tad, ja šī iepriekšējā dzīvesvieta atradusies Flāmu reģionā, un netiek ņemta vērā tad, ja tā atradusies dalībvalstī, kas nav Beļģijas Karaliste, vai Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA) dalībvalstī, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti EKL 18., 43. un 56. pantā, kā arī 1992. gada 2. maija Eiropas Ekonomikas zonas nolīguma (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "EEZ nolīgums") 31. un 40. pantā.

Atbilstošās valsts tiesību normas

2 Ar Reģistrācijas, hipotēkas un kancelejas nodevu kodeksa (*Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten*), kas grozīts ar 2002. gada 1. februārī Flāmu reģionā pieņemto dekrētu (turpmāk tekstā — "*Wb. Reg.*"), 61.3. pantu Flāmu reģionā tika ieviesta tā saucamā reģistrācijas nodevu "pārnesamības" sistēma. Šajā pantā ir noteikts:

"Ja nekustamo īpašumu, kuru izmanto vai ir paredzēts izmantot kā mājokli, fiziska persona iegādājas parastā pārdošanas darījumā pamata dzīvesvietas vajadzībām, liku-

mā paredzētā nodevas daļa, kas saskaņā ar 44. pantu, 53. panta 2. punktu vai 57. pantu samaksāta par mājokļa, kas agrāk bija tās pamata dzīvesvieta, vai apbūvējama zemes gabala, uz kura šis mājoklis tika uzbūvēts, iegādi, tiek ieskaitīta tajā likumā paredzētajā nodevas daļā, kas jāmaksā, iegādājoties jaunu īpašumu, ar nosacījumu, ka jaunais īpašums tika iegādāts divu gadu laikā no dokumenta, saskaņā ar kuru noteikta proporcionāla nodeva vai nu par mājokļa, kas agrāk tika izmantots kā pamata dzīvesvieta, atkārtotu pārdošanu parastā pārdošanas darījumā, vai arī par īpašumtiesību uz šo mājokli sadali, ja fiziskā persona ir atteikusies no visām savām tiesībām, reģistrācijas brīža.

Saskaņā ar šī panta noteikumiem netiek ieskaitītas nodevas, kas samaksātas par tāda īpašuma iegādi, kas neatrodas Flāmu reģionā.

Tāpat netiek ieskaitītas papildu nodevas, kas jāmaksā par jebkāda iemesla dēļ izdarītu iegādi.

Ieskaitīšana saskaņā ar šī panta noteikumiem nekādā gadījumā nedod tiesības uz atmaksu.

Ja pirms darījuma, tāda kā pirmajā daļā minētais, ir tikuši izdarīti viens vai vairāki līdzīgi darījumi un/vai viens vai vairāki tādi darījumi, kas minēti 212.a panta pirmajā daļā, tad nodevas, kas vēl nav ieskaitītas šajos iepriekšējos darījumos pēc šī panta trešās vai piektās daļas piemērošanas, un/vai nodevas, kas vēl nav atmaksātas pēc 212.a panta trešās vai piektās daļas piemērošanas, tiek pievienotas, ja tāda nepieciešamība rastos, tai likumā paredzētajai nodevas daļai, kas fiziskai personai saskaņā ar 44. pantu, 53. panta 2. punktu vai 57. pantu bija jāmaksā par priekšpēdējo iegādi, lai noteiktu summu, kāda jāieskaita par pēdējo iegādi samaksātajā nodevā.

Ieskaitāmā summa, kas tiek iegūta, piemērojot pirmo vai otro daļu, nekādā gadījumā nedrīkst pārsniegt EUR 12 500. Šī maksimālā ieskaitāmā summa tiek noteikta proporcionāli daļai, kādu fiziskā persona iegūst no jauniegādātā nekustamā īpašuma."

3 Turklāt *Wb. Reg.* 212.a pantā, kas piemērojams Flāmu reģionā, ir paredzēts saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem un *mutatis mutandis* ar identisku formulējumu atmaksāt reģistrācijas nodevas, kas samaksātas, pirmo reizi iegādājoties nekustamo īpašumu Flāmu reģionā, gadījumā, ja nekustamais īpašums, kas agrāk ticis iegādāts Flāmu reģionā un izmantots kā pamata dzīvesvieta, tiek pārdots divu gadu laikā vai piecu gadu laikā, ja runa ir par apbūvējamu zemes gabalu, no mājokļa iegādes brīža šajā pašā reģionā jaunas pamata dzīvesvietas vajadzībām.

Pirmstiesas procedūra

4 Uzskatot, ka ar *Wb. Reg.* 61.3. pantu tika pārkāpts EKL 18., 43. un 56. pants, kā arī EEZ līguma 31. un 40. pants, Komisija 2005. gada 23. decembrī nosūtīja Beļģijas Karalistei brīdinājuma vēstuli, aicinot to iesniegt apsvērumus attiecībā uz šiem pārkāpumiem.

5 Savā 2006. gada 22. marta atbildē Beļģijas Karaliste izklāstīja iemeslus, kāpēc tā uzskatīja, ka attiecīgā sistēma nebija uzskatāma ne par EK līguma, EEZ līguma pārkāpumu.

6 Šādos apstākļos Komisija 2006. gada 13. jūlijā izdeva argumentētu atzinumu, ar kuru aicināja Beļģijas Karalisti veikt nepieciešamos pasākumus, lai divu mēnešu laikā pēc atzinuma saņemšanas izpildītu tajā paredzētās prasības.

7 2006. gada 13. septembrī Beļģijas iestādes atbildēja Komisijai, ka strīdīgā nodokļu sistēma nebija uzskatāma par Līguma pārkāpumu. Katrā ziņā, pat ja tā būtu uzskatāma par pārkāpumu, minētā sistēma atbilda prasībām, kādas Tiesa 1992. gada 28. janvāra spriedumā lietā C-204/90 *Bachmann* (*Recueil*, I-249. lpp.) noteica attiecībā uz nodokļa atskaitīšanas nosacījumiem, līdz ar to šāda sistēma būtu pieļaujama saskaņā ar Savienības tiesībām tiktāl, ciktāl tā ļautu saglabāt Beļģijas nodokļu sistēmas saskaņotību.

8 Nebūdama apmierināta ar šo atbildi, Komisija cēla šo prasību.

9 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 10. decembra rīkojumu Ungārijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Beļģijas Karalistes prasījumu atbalstam.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

10 Komisija uzskata, pirmkārt, ka strīdīgais tiesiskais regulējums ir pretrunā EKL 18. pantam.

11 Savienības pilsoņa tiesības "uzturēties" dalībvalstī, kas nav viņa izcelsmes dalībvalsts, ietverot tiesības šajā dalībvalstī ierīkot savu pamata dzīvesvietu, kas nozīmē tiesības to iegādāties vai uzcelt. Tādējādi, samazinot reģistrācijas nodevu personām,

kas iegādājas nekustamos īpašumus Flāmu reģionā, tikai tādā gadījumā, ja tām jau ir pamata dzīvesvieta šajā reģionā, Flāmu reģions tām piešķirot nodokļu priekšrocību, kādas nav personām, kurām agrāk pamata dzīvesvieta bijusi citā dalībvalstī, nevis Beļģijas Karalistē. Šī diskriminācija esot vērsta pret tiesību pārvietoties Eiropas Savienībā būtisku elementu, proti, nekustamā īpašuma iegādi.

12 Otrkārt, ar šādu tiesisko regulējumu tiekot pārkāpts EKL 43. pants, kas attiecas uz tiesībām veikt uzņēmējdarbību, kā arī EEZ līguma 31. pants.

13 Tā kā brīvība veikt uzņēmējdarbību ietver saskaņā ar EKL 44. panta 2. punkta e) apakšpunktu arī tiesības iegādāties nekustamos īpašumus, kas atrodas citā dalībvalstī, Flāmu reģiona tiesiskajā regulējumā, kas attiecas uz reģistrācijas nodevām, Kopienu pilsoņi, kas pārvieto savu saimnieciskās darbības vietu, tiekot nošķirti atkarībā no tā, vai pārvietošanās notiek Flāmu reģiona ietvaros vai no dalībvalsts, kas nav Beļģijas Karaliste, uz šo reģionu. Šī diskriminācija skarot it īpaši "pašnodarbināto personu" darbību, jo viņu uzņēmējdarbības vieta bieži vien sakrīt ar pašnodarbinātā darbinieka pamata dzīvesvietu.

14 Tā kā EEZ līguma 31. pantā ar identisku formulējumu ir piešķirtas tiesības veikt uzņēmējdarbību EBTA dalībvalstu pilsoņiem, strīdīgais tiesiskais regulējums esot pretrunā arī šim pantam.

15 Treškārt, saskaņā ar Komisijas apgalvoto, minētais tiesiskais regulējums ir pretrunā EKL 56. pantam, ar kuru tiek aizliegti visa veida ierobežojumi kapitāla apritei starp dalībvalstīm, tostarp ierobežojumi darījumiem, ar kuriem nerezidenti veic ieguldījumus nekustamajā īpašumā, kā tas izriet no Padomes 1988. gada 24. jūnija Direktī-

vas 88/361/EEK par [EKL 56.] panta īstenošanu (OV L 178, 5. lpp.) I pielikumā minētās kapitāla aprites tipu nomenklatūras. Tas pats attiecoties uz EEZ līguma 40. pantu, kurš būtībā atbilst EKL 56. pantam.

16 Visbeidzot, strīdīgais tiesiskais regulējums paredzot atšķirīgu attieksmi objektīvi līdzīgās situācijās. Komisija uzskata, ka situācijas šajā gadījumā ir objektīvi līdzīgas, jo katrā gadījumā ir personas, kas maina savu pamata dzīvesvietu Eiropas Savienībā un Eiropas Ekonomikas zonā (EEZ). Neesot jāveic nošķiršana atkarībā no tā, vai pārvietošanās notiek Flāmu reģiona ietvaros vai no vienas dalībvalsts, kas nav Beļģijas Karaliste, uz šo reģionu. Kaut arī abos gadījumos reģistrācijas nodevas ir jāmaksā, iegādājoties jaunu pamata dzīvesvietu, nodokļu priekšrocība saskaņā ar flāmu tiesisko regulējumu tiek piešķirta tikai tām personām, kurām agrāk ir bijusi pamata dzīvesvieta šajā reģionā.

17 Turklāt, saskaņā ar Komisijas teikto, diskrimināciju neattaisno vispārējo interešu apsvērumi.

18 Attiecībā uz Beļģijas Karalistes izvirzītajiem iemesliem saistībā ar nodokļu sistēmas konsekvenci Komisija uzskata, ka šī dalībvalsts nevar atsaukties uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Bachmann* (21. punkts) un 1992. gada 28. janvāra spriedumu lietā C-300/90 Komisija/Beļģija (*Recueil*, I-305. lpp., 14. punkts), ar kuriem Tiesa atzina nepieciešamību saglabāt nodokļu sistēmas konsekvenci kā pamatu personu brīvas pārvietošanās pārkāpuma attaisnojumam.

19 Lai šāds attaisnojums būtu pieņemams, Tiesas judikatūrā tiekot prasīts konstatēt tiešu saikni starp attiecīgo nodokļu priekšrocību un šīs priekšrocības kompensēšanu ar noteiktu nodokļu atvilkumu (2007. gada 8. novembra spriedums lietā C-379/05 *Amurta*,

Krājums, I-9569. lpp., 46. punkts). Šīs judikatūras mērķis esot izvairīties no tā, ka par vienu darījumu nodoklis tiek iekasēts divreiz vai netiek iekasēts nemaz. Taču šajā lietā nepastāvot nekāda tieša nodokļu saikne starp pirmās pamata dzīvesvietas iegādi un attiecīgajām reģistrācijas nodevām un otrās pamata dzīvesvietas iegādi, kā arī šajā sakarā iekasētajām reģistrācijas nodevām.

20 Savukārt Beļģijas Karaliste vispirms paskaidro, ka attiecīgā sistēma ir piemērojama visām fiziskajām personām neatkarīgi no viņu pilsonības un tai ir trīs mērķi, proti, pirmkārt, ar darbu saistītās mobilitātes palielināšana, proporcionāla maršruta transportlīdzekļu nozīmes un sastrēgumu samazināšana vides un sabiedrības veselības aizsardzības nolūkā, otrkārt, ēku un mājokļu renovēšanas veicināšana, kā arī, treškārt, īres maksas samazināšana.

21 Attiecībā uz EKL 18., 43. un 56. panta pārkāpumu Beļģijas Karaliste apgalvo, ka flāmu tiesiskais regulējums ir jāapskata vienīgi saistībā ar kapitāla brīvu apriti, jo saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, pirmkārt, fakts, ka dalībvalsts teritorijā nekustamo īpašumu iegādājas nerezidents, ir uzskatāms par kapitāla apriti starp dalībvalstīm (skat. 1999. gada 1. jūnija spriedumu lietā C-302/97 *Konle*, *Recueil*, I-3099. lpp., 22. punkts, un 2000. gada 13. jūlija spriedumu lietā C-423/98 *Albore*, *Recueil*, I-5965. lpp., 14. punkts), brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumam līdz ar to esot vienīgi kapitāla brīvas aprites ierobežošanas tiešām sekām (1981. gada 11. novembra spriedums lietā 203/80 *Casati*, *Recueil*, 2595. lpp., 8. punkts). Beļģijas Karaliste šajā sakarā atsaucas arī uz 2002. gada 4. jūnija spriedumiem lietā C-367/98 Komisija/Portugāle (*Recueil*, I-4731. lpp.), lietā C-483/99 Komisija/Francija (*Recueil*, I-4781. lpp.), kā arī lietā C-503/99 Komisija/Beļģija (*Recueil*, I-4809. lpp.).

22 Otrkārt, tā kā EKL 18. pants esot īpaši izteikts tradicionālajās pamatbrīvībās, tas ir piemērojams autonomi tikai Savienības tiesībām pakārtojamos gadījumos, attiecībā uz kuriem Līgumā nav paredzēti īpaši noteikumi. Beļģijas Karaliste šajā sakarā atsaucas uz 1996. gada 29. februāra spriedumu lietā C-193/94 *Skanavi* un *Chryssanthako-*

poulos (*Recueil*, I-929. lpp., 22. punkts), kā arī 2002. gada 26. novembra spriedumu lietā C-100/01 *Oteiza Olazabal* (*Recueil*, I-10981. lpp., 26. punkts).

23 Runājot par lietas būtību, Beļģijas Karaliste atsaucas uz kapitāla brīvas aprites neierobežošanu galvenokārt tāpēc, ka nebūtu notikusi diskriminācija divās objektīvi līdzīgās situācijās. Tā, runājot par pirmo mājokļa iegādi Flāmu reģionā pamata dzīvesvietas vajadzībām, līdzīgās situācijās tiek piemērota līdzīga attieksme, jo ikvienam pircējam, kas pirmo reizi iegādājas mājokli Flāmu reģionā pamata dzīvesvietas vajadzībām, ir jāmaksā reģistrācijas nodeva 10 % apmērā no iegādātā nekustamā īpašuma tirgus vērtības.

24 Turpretim, iegādājoties mājokli pamata dzīvesvietas vajadzībām otro reizi, attieksme atšķiras atkarībā no tā, vai agrākā pamata dzīvesvieta atradusies Flāmu reģionā vai nē. Šī dalībvalsts atsaucas uz Tiesas judikatūru, it īpaši uz 1995. gada 14. februāra spriedumu lietā C-279/93 *Schumacker* (*Recueil*, I-225. lpp.), kā arī 2004. gada 1. jūlija spriedumu lietā C-169/03 *Wallentin* (Krājums, I-6443. lpp.), saskaņā ar kuru tiešo nodokļu jomā rezidentu un nerezidentu situācijas parasti nav salīdzināmas un fakts, ka dalībvalsts nepiešķir nerezidentam noteiktas nodokļu priekšrocības, kādas tā piešķir rezidentam, parasti nav uzskatāms par diskrimināciju.

25 Tāpat Beļģijas Karaliste apgalvo, ka attiecīgā sistēma atbilst nodokļu teritorialitātes principam — kas Savienības tiesībās tika atzīts ar 1997. gada 15. maija spriedumu lietā C-250/95 *Futura Participations* un *Singer* (*Recueil*, I-2471. lpp.), kā arī 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā C-374/04 *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation* (Krājums, I-11673. lpp.) —, saskaņā ar kuru neatkarīgas nodokļu sistēmas līdzāspastāv, to starpā neesot hierarhijai. Šis fakts var radīt pretrunas un izkropļojumus, kas ir vienīgi atšķirīgo nodokļu sistēmu sekas, un tāpēc tas neietilpst Līguma

noteikumu attiecībā uz brīvu apriti piemērošanas jomā, kā Tiesa atzina 2005. gada 12. jūlija spriedumā lietā C-403/03 *Schempp* (Krājums, I-6421. lpp., 45. punkts).

26 Visbeidzot, Beļģijas Karaliste pakārtoti uzskata, ka "pārnesamības" sistēma ir pamatota ar vispārējo interešu apsvērumiem un it īpaši ar principu par nodokļu sistēmas saskaņotību, kuru Tiesa ieviesa ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Bachmann* (28. punkts), ciktāl pastāv tieša saikne starp mājokļa iegādi pamata dzīvesvietas vajadzībām pirmo reizi un atskaitījumu, kas piešķirts, otro reizi iegādājoties šāda veida mājokli, un šī saikne rodas tikai pēc otrā pirkuma izdarīšanas.

27 Savā iestāšanās rakstā Beļģijas Karalistes atbalstam Ungārijas valdība piekrīt atbildētājas argumentācijai un it īpaši faktam, ka situācijas nav objektīvi salīdzināmas un ka līdz ar to saskaņā ar Savienības tiesībām nepastāv diskriminācija.

28 Minētā valdība atsaucas uz nodokļu teritorialitātes principa ievērošanu un uzskata, ka dalībvalstu kompetence nodokļu jomā ir absolūta, ciktāl runa ir par valsts teritorijā esošiem nekustamiem īpašumiem — tostarp šo īpašumu iegādi —, bet ka šī kompetence neeksistē gadījumos, kad tiek iegādāti ārvalstīs esoši nekustamie īpašumi. Taču dalībvalstu kompetence nodokļu jomā ietverot ne tikai nodokļa noteikšanu, bet arī nodokļu priekšrocību piešķiršanu, un dalībvalstis esot tiesīgas nepiešķirt nodokļu priekšrocības attiecībā uz ārvalstu nekustamajiem īpašumiem. Pamatbrīvību iespējamā ierobežošana, uz ko atsaucas Komisija, būtu obligātas sekas dalībvalstu kompetenču nodokļu jomā teritoriālās sadales gadījumā. Katrā ziņā šī ierobežošana būtu pamatota ar nodokļu sistēmas saskaņotības principu.

Tiesas vērtējums

29 Vispirms ir jāatzīmē, ka Beļģijas Karaliste uzskata, ka strīdīgais regulējums nav jāizvērtē, ņemot vērā EKL 18. un 43. pantu, un tāpēc norāda, ka valsts pienākumu neizpilde nav jāvērtē, ņemot vērā kapitāla brīvu apriti.

30 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 18. pants ir piemērojams autonomi tikai Savienības tiesībām pakārtojamos gadījumos, attiecībā uz kuriem Līgumā nav paredzēti īpaši noteikumi (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Skanavi* un *Chryssanthakopoulos*, 22. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Oteiza Olazabal*, 26. punkts, kā arī 2007. gada 11. septembra spriedumu lietā C-318/05 Komisija/Vācija, Krājums, I-6957. lpp., 35. un 36. punkts).

31 Turklāt tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts pasākumi, kas var traucēt vai ierobežot nekustamā īpašuma, kas atrodas citā dalībvalstī, iegādi, var tikt uzskatīti par ierobežojumiem kapitāla apritei (skat. 2009. gada 22. janvāra spriedumu lietā C-377/07 *STEKO Industriemontage*, Krājums, I-299. lpp., 24. punkts, kā arī 2009. gada 15. oktobra spriedumu lietā C-35/08 *Busley* un *Cibrian Fernandez*, Krājums, I-9807. lpp., 21. punkts).

32 Ņemot vērā šos elementus, attiecīgais tiesiskais regulējums līdz ar to ir jāizvērtē, pamatojoties vienīgi uz EKL 56. pantu. Pirmkārt, EKL 18. pants šajā gadījumā nav piemērojams autonomi, jo uz gadījumiem, kad jaunu dzīvesvietu Flāmu reģionā iegādājas persona, kas pārceļas uz šo Beļģijas reģionu no citas dalībvalsts bez ekonomiska pamatojuma, attiecas kapitāla brīva aprite. Otrkārt, šajā gadījumā, kā apgalvo Beļģijas Karaliste, EKL 43. panta iespējamais pārkāpums nenovēršami izrietētu no kapitāla brīvas aprites pārkāpuma.

33 Uzreiz jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan tiešie nodokļi ir dalībvalstu kompetencē, dalībvalstīm tā tomēr ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības (2004. gada 4. marta spriedums lietā C-334/02 Komisija/Francija, *Recueil*, I-2229. lpp., 21. punkts; 2011. gada 20. janvāra spriedums lietā C-155/09 Komisija/Grieķija, Krājums, I-65. lpp., 39. punkts, un 2011. gada 16. jūnija spriedums lietā C-10/10 Komisija/Austrija, Krājums, I-5389. lpp., 23. punkts).

34 Šajā ziņā nav nozīmes tam, ka lietas dalībnieki nav vienisprātis par attiecīgo reģistrācijas nodevu kvalifikāciju par tiešajiem vai netiešajiem nodokļiem, jo, kā savā prasības pieteikumā norādīja Komisija, nepastāvot nekādiem saskaņošanas pasākumiem attiecībā uz reģistrācijas nodevām, dalībvalstīm ir jāīsteno sava kompetence, ievērojot Savienības tiesības. Tas nozīmē, ka šīs nodevas ir jāizvērtē tādā pašā veidā, kā tiek izvērtēta tiešo nodokļu saderība ar Savienības tiesībām.

35 Tādējādi vispirms ir jāizvērtē, vai, kā to apgalvo Komisija, *Wb. Reg.* 61.3. pants, ar ko ir ieviesta "pārnesamības" sistēma, ir uzskatāms par ierobežojumu brīvai kapitāla apritei, kas ir paredzēta EKL 56. pantā, kā arī EEZ līguma 40. pantā, ciktāl tas izslēdz nodokļu priekšrocības piemērošanu gadījumos, kad nekustamais īpašums tiek iegādāts par kapitālu, kas nāk no dalībvalsts, kas nav Beļģijas Karaliste.

36 Ar EKL 56. panta 1. punktu ir aizliegti visi kapitāla aprites ierobežojumi dalībvalstu, kā arī dalībvalstu un trešo valstu starpā. Kaut arī Līgumā nav definēts "kapitāla aprites" jēdziens, ir skaidrs, ka Direktīvā 88/361 kopā ar tās pielikumā esošo nomenklatūru ir ietverta norāde šī jēdziena definēšanai (skat. 2006. gada 28. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-282/04 un C-283/04 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-9141. lpp., 19. punkts). Turklāt ieguldījumi nekustamā īpašumā ir ietverti, pirmkārt, Direktī-

vas 88/361 I pielikuma II sadaļā ar nosaukumu "Ieguldījumi nekustamā īpašumā (kas nav ietverti I sadaļā)". Otrkārt, no minētā nosaukuma izriet, ka šāda veida ieguldījumi ir netieši ietverti šī paša pielikuma I sadaļā ar nosaukumu "Tieši ieguldījumi".

37 Šajā gadījumā *Wb. Reg.* 61.3. pantā ir paredzēts, ka gadījumā, ja nekustamo īpašumu, kuru izmanto vai ir paredzēts izmantot kā mājokli, fiziska persona iegādājas pamata dzīvesvietas vajadzībām, no reģistrācijas nodevas, kāda ir jāmaksā par šo nekustamo īpašumu, tiek atskaitīta tā reģistrācijas nodeva, kas tikusi samaksāta par iepriekšējās dzīvesvietas pārdošanu, lai finansētu jauno iegādi, ar nosacījumu, ka jaunā iegāde tiek veikta divu gadu laikā no iepriekšējā nekustamā īpašuma pārdošanas un ka iepriekšējais nekustamais īpašums atrodas Flāmu reģionā.

38 Kā atzina Beļģijas Karaliste, šādu atskaitījumu var piešķirt tikai tām fiziskajām personām, kuru pamata dzīvesvieta ir Flāmu reģionā un kuras saskaņā ar *Wb. Reg.* 61.3. pantā ietvertajiem nosacījumiem iegādājas jaunu pamata dzīvesvietu minētajā reģionā.

39 Līdz ar to ir jāatzīmē, ka "pārnesamības" sistēma izslēdz iespēju samazināt reģistrācijas nodevu personām, kas pirmo reizi Flāmu reģionā iegādājas nekustamo īpašumu pamata dzīvesvietas vajadzībām un kas ir pārdevušas savu pamata dzīvesvietu citā dalībvalstī, lai finansētu tās iegādi šajā reģionā.

40 Ar strīdīgo tiesisko regulējumu iespēja pārnest reģistrācijas nodevu patiešām vispirms tiek liegta tām personām, kas pārvieto savu pamata dzīvesvietu no Beļģijas reģiona, kas nav Flāmu reģions, uz Flāmu reģionu.

41 Tomēr ir jāatgādina, ka Savienības tiesības nevar piemērot šādā absolūti valsts iekšējā situācijā, kur nepastāv jautājums par aprites brīvības īstenošanu Savienībā (šajā ziņā skat. 2008. gada 1. aprīļa spriedumu lietā C-212/06 *Gouvernement de la Communauté française et gouvernement wallon*, Krājums, I-1683. lpp., 37. un 38. punkts).

42 Ar strīdīgo tiesisko regulējumu tāpat ir izslēgta iespēja saņemt nodokļu atvieglojumu tiem dalībvalstu pilsoņiem, kas nav Beļģijas Karalistes pilsoņi un kas pārvieto savu pamata dzīvesvietu no dalībvalsts, kas nav Beļģijas Karaliste, uz Flāmu reģionu un izmanto līdzekļus, kas iegūti, pārdodot savu iepriekšējo pamata dzīvesvietu, lai finansētu sava jaunā nekustamā īpašuma iegādi, kas atrodas šajā reģionā.

43 Līdz ar to minētais tiesiskais regulējums var negatīvi ietekmēt personas, kuras īsteno savu pārvietošanās brīvību, un tāpēc tas ir jāizvērtē, ņemot vērā Savienības tiesības (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Gouvernement de la Communauté française et Gouvernement wallon*, 42. punkts).

44 Šajā ziņā ir skaidrs, ka, izslēdzot attiecīgās reģistrācijas nodevas atskaitīšanas iespēju šī sprieduma 42. punktā paredzētajām personām, reģistrācijas nodevas pārnesamības sistēma uzliek šīm personām lielāku nodokļu slogu nekā personām, uz kurām attiecas minētā atskaitīšana. Tā kā nodokļu priekšrocības var ietekmēt personas, kas iegādājas jaunu pamata dzīvesvietu, attieksmi, nevar izslēgt, ka neiespējamība atskaitīt dalībvalstī, kas nav Beļģijas Karaliste, samaksāto nodevu noteiktos gadījumos var pārliecināt personas, kuras īsteno savu pārvietošanās brīvību, iegādāties nekustamo īpašumu Flāmu reģionā (šajā ziņā skat. 2009. gada 27. janvāra spriedumu lietā C-318/07 *Persche*, Krājums, I-359. lpp., 38. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Austrija, 26. punkts).

45 Ņemot vērā iepriekš minētos vērtējumus, ir jākonstatē, ka *Wb. Reg.* 16.3. pants ir uzskatāms par ierobežojumu kapitāla apritei.

46 Turpinājumā tāpēc ir jānoskaidro, vai runa ir par ierobežojumu, kas ir aizliegts EKL 56. panta 1. punkta izpratnē. Saskaņā ar Beļģijas Republikas teikto, šajā gadījumā tas tā nav, jo attiecīgā sistēma atbilst nodokļu teritorialitātes principam un brīvas kapitāla aprites ierobežojums ir sekas atšķirībām starp dažādiem valstu tiesiskajiem regulējumiem.

47 Šajā sakarā ir jāatzīmē, kā to izdarīja Komisija, ka attiecīgais ierobežojums izriet nevis no atšķirībām valstu tiesību aktos, bet vienīgi no Beļģijas "pārnesamības" sistēmas.

48 Turklāt patiešām ir taisnība, ka attiecīgā dalībvalsts, apliekot ar nodokli dzīvesvietu iegādes tās teritorijā, rīkojas saskaņā ar teritorialitātes principu, kas ietverts starptautiskajās nodokļu tiesībās un atzīts Savienības tiesībās (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Futura Participations* un *Singer*, 22. punkts). Tomēr dalībvalstīm atzītās kompetences saskaņā ar teritorialitātes principu ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesību principus.

49 Atbilstoši EKL 58. panta 1. punkta a) apakšpunktam EKL 56. pantā nav apdraudētas dalībvalstu tiesības "piemērot atšķirīgas attiecīgas nodokļu tiesību normas dažādiem nodokļu maksātājiem, kuru stāvoklis ir atšķirīgs viņu [..] kapitāla ieguldījuma vietas dēļ". Taču šis izņēmums ir ierobežots ar EKL 58. panta 3. punktu, kurā ir paredzēts, ka šī panta 1. punktā minētie pasākumi "nedrīkst radīt iespēju patvaļīgi diskriminēt vai slēpti ierobežot kapitāla brīvu apriti un maksājumus, kā tas ir noteikts 56. pantā"

(2004. gada 7. septembra spriedums lietā C-319/02 *Manninen*, Krājums, I-7477. lpp., 28. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Austrija, 28. punkts).

50 Atzīstot, ka dalībvalsts var piemērot atšķirīgu attieksmi, pamatojoties vienīgi uz pirmās pamata dzīvesvietas atrašanās vietu, tiesību normas attiecībā uz brīvību veikt uzņēmējdarbību zaudētu savu nozīmi (šajā ziņā skat. 1986. gada 28. janvāra spriedumu lietā 270/83 Komisija/Francija, *Recueil*, 273. lpp., 18. punkts; 2001. gada 8. marta spriedumu apvienotajās lietās C-397/98 un C-410/98 *Metallgesellschaft* u.c., *Recueil*, I-1727. lpp., 42. punkts, kā arī 2008. gada 27. novembra spriedumu lietā C-418/07 *Papillon*, Krājums, I-8947. lpp., 26. punkts).

51 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka, lai tādu valsts tiesisko regulējumu nodokļu jomā kā pamata lietā aplūkoto, kurā ir nošķirta iespējamība atskaitīt Flāmu reģionā samaksāto reģistrācijas nodevu un citā dalībvalstī samaksāto reģistrācijas nodevu, varētu uzskatīt par saderīgu ar Līguma noteikumiem par kapitāla brīvu apriti, atšķirīgajai attieksmei ir jāattiecas uz situācijām, kuras nav objektīvi salīdzināmas, vai arī tā ir jāpamato ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem (šajā ziņā skat. 2000. gada 6. jūnija spriedumu lietā C-35/98 *Verkooijen*, *Recueil*, I-4071. lpp., 43. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Manninen*, 29. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Austrija, 29. punkts).

52 Šādā kontekstā Beļģijas Karaliste izvirza neiespējamību salīdzināt situācijas.

53 Kā bija norādīts šī sprieduma 23. un 24. punktā, šī dalībvalsts it īpaši uzsver, ka pret visām personām, kas pirmo reizi iegādājas nekustamo īpašumu Flāmu reģionā, tiek piemērota vienāda attieksme, ciktāl tām ir jāmaksā reģistrācijas nodeva 10 % apmērā no iegādātā īpašuma tirgus vērtības. Turpretim šo personu situācija nav salīdzināma ar situāciju, kādā atrodas personas, kas agrāk bijušas iegādājušās šajā reģionā nekustamo īpašumu pamata dzīvesvietas vajadzībām, jo pēdējās minētās, iegādājoties ie-

priekšējo pamata dzīvesvietu, jau ir samaksājušas reģistrācijas nodevu minētajā reģionā.

54 Šādai argumentācijai tomēr nevar piekrist.

55 Taisnība, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru tiešo nodokļu jomā rezidentu un nerezidentu stāvoklis valstī parasti nav salīdzināms, jo, pirmkārt, ienākumi, ko nerezidents gūst vienas valsts teritorijā, vairumā gadījumu ir tikai daļa no kopējiem ienākumiem, kas koncentrēti viņa dzīvesvietā, un, otrkārt, nerezidenta nodokļu maksāšanas personiskā kapacitāte, ievērojot viņa kopējos ienākumus, kā arī personisko un ģimenes stāvokli, visvieglāk ir novērtējama tajā vietā, kur atrodas viņa personisko un mantisko interešu centrs, kas parasti atbilst attiecīgās personas parastajai dzīvesvietai (iepriekš minētais spriedums lietā *Schumacker*, 31. un 32. punkts; 2000. gada 16. maija spriedums lietā C-87/99 *Zurstrassen*, *Recueil*, I-3337. lpp., 21. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Wallentin*, 15. punkts).

56 Arī fakts, kā uzsvēra Beļģijas Karaliste, ka dalībvalsts nerezidentam nepiešķir zināmas nodokļu priekšrocības, ko tā piešķir rezidentam, parasti nav diskriminējošs, ņemot vērā objektīvās atšķirības starp rezidentu un nerezidentu stāvokli gan attiecībā uz ienākumu avotu, gan nodokļu maksāšanas personisko kapacitāti, gan personisko vai ģimenes stāvokli (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Schumacker*, 34. punkts; 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-234/01 *Gerritse*, *Recueil*, I-5933. lpp., 44. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Wallentin*, 16. punkts).

57 Tomēr jāatzīmē, ka šos principus Tiesa noteica judikatūras attiecībā uz ienākumu nodokli ietvaros, proti, jomā, kurā objektīvās atšķirības starp nodokļu maksātājiem, tādas kā ienākumu avots, nodokļu maksāšanas personiskā kapacitāte un personiskais vai ģimenes stāvoklis, var ietekmēt nodokļu maksātāja aplikšanu ar nodokļiem un tās parasti ņem vērā likumdevējs.

58 Tā tas nav attiecībā uz strīdīgajām reģistrācijas nodevām, kuras ir noteiktas attiecībā pret nekustamo īpašumu pārdošanas cenu. Turklāt Beļģijas Karaliste neapgalvoja, un tas neizriet arī ne no kādiem lietas materiāliem, ka attiecīgais tiesiskais regulējums patiešām paredz ņemt vērā vienu vai otru no šīm objektīvajām atšķirībām, kad tiek maksātas minētās nodevas.

59 Šādos apstākļos, ņemot vērā strīdīgās reģistrācijas nodevas, vienīgā atšķirība starp nerezidentu situāciju Beļģijā — tostarp to Beļģijas pilsoņu situāciju, kuri ir izmantojuši savas tiesības uz brīvu pārvietošanos Savienībā — un Flāmu reģiona rezidentiem, Beļģijas vai citas dalībvalsts pilsoņiem, kas iegādājas jaunu pamata dzīvesvietu šajā reģionā, ir viņu iepriekšējā pamata dzīvesvietā. Abās situācijās šīs personas ir iegādājušās nekustamo īpašumu Flāmu reģionā pamata dzīvesvietas vajadzībām, un, iegādājoties savu iepriekšējo pamata dzīvesvietu, vienas ir samaksājušas tādu pašu nodokli, kāda ir reģistrācijas nodeva valstī, kurā šī dzīvesvieta atradās, savukārt otras ir samaksājušas minētas nodevas attiecīgajā reģionā.

60 Līdz ar to ir jāuzskata, kā to atzīmē Komisija, ka abas iepriekšējā punktā aprakstītās situācijas ir objektīvi līdzīgas.

61 Tagad, kad tas ir precizēts, ir jāuzsver, ka, lai konstatētu diskrimināciju, attiecīgo situāciju salīdzināšanas iespēja ir jānovērtē, ņemot vērā arī attiecīgo valsts tiesību normu mērķi (šajā ziņā skat. 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā C-231/05 *Oy AA*, Krājums, I-6373. lpp., 38. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Papillon*, 27. punkts).

62 Šajā ziņā Beļģijas Karaliste savā iebildumu rakstā norāda, ka 2002. gada 1. februārī Flāmu reģionā pieņemtajā dekrētā, ar kuru tika izdarīti vairāki grozījumi *Wb. Reg.* iepriekšējā redakcijā, bija paredzēti trīs pamatmērķi.

63 Pirmkārt, šī dekrēta mērķis esot bijis palielināt ar darbu saistīto mobilitāti un samazināt satiksmi uz ceļiem vides aizsardzības nolūkā. Šajā kontekstā "pārnesamības" sistēma veicinātu it īpaši pārvākšanos uz labāk piemērotu mājokli. Otrkārt, minētā sistēma veicinot nekustamo īpašumu un mājokļu atjaunošanu tā vietā, lai celtu jaunus. Treškārt, reģistrācijas nodevu samazināšana ļaujot samazināt īres maksu, palielinot it īpaši iznomātāju — īpašnieku bruto peļņu.

64 Šajā ziņā, pat pieņemot, ka strīdīgais tiesiskais regulējums var palīdzēt efektīvi sasniegt šos mērķus, ir jākonstatē, ka Beļģijas Karaliste nav norādījusi, kādā veidā "pārnesamības" sistēmas nepiemērošana personām, kas ir pārdevušas savu pamata dzīvesvietu dalībvalstī, kas nav Beļģijas Karaliste, ļautu labāk sasniegt minētos mērķus.

65 Kā to pamatoti norāda Komisija, ar šo tiesisko regulējumu radītā diskriminācija, proti, "pārnesamības" sistēmas nepiemērošana noteiktas kategorijas personām, kas iegādājas nekustamo īpašumu Flāmu reģionā, nepalīdz sasniegt norādītos mērķus, jo dalībvalstu rezidentus, kas dzīvo Flāmu reģiona tuvumā un šajā reģionā veic saimniecisko darbību kā darba ņēmēji vai pašnodarbinātas personas, šāda sistēma var mudināt pārcelt savu pamata dzīvesvietu uz minēto reģionu un līdz ar to saņemt šī sprieduma 63. punktā izklāstītās priekšrocības.

66 Līdz ar to Beļģijas Karalistes izvirzītais arguments, kas ir balstīts uz vietējo nodokļu maksātāju situācijas nesalīdzināmību ar citu dalībvalstu nodokļu maksātāju situāciju, nevar tikt atbalstīts.

67 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka tiktāl, ciktāl no nodokļu maksāšanas viedokļa situācijas, kas ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, ir neizdevīgākas nekā valsts iekšienē pastāvošās situācijas, *Wb. Reg.* 61.3. pants ir uzskatāms par ierobežojumu, kas ir aizliegts ar EKL 56. panta 1. punktu.

68 Visbeidzot jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru šādu ierobežojumu var pieļaut tikai tad, ja to pamato primāri sabiedrības interešu apsvērumi. Tāpat šādā gadījumā tam jābūt piemērotam attiecīgā mērķa sasniegšanai un tas nedrīkst pārsniegt to, kas nepieciešams šī mērķa sasniegšanai (2005. gada 13. decembra spriedums lietā C-446/03 *Marks & Spencer*, Krājums, I-10837. lpp., 35. punkts, kā arī 2007. gada 13. marta spriedums lietā C-524/04 *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, Krājums, I-2107. lpp., 64. punkts).

69 Šādā kontekstā Beļģijas Karaliste, ko atbalsta Ungārijas valdība, apgalvo, ka brīvas kapitāla aprites ierobežojums, kas izriet no *Wb. Reg.* 61.3. panta, ir pamatots ar nepieciešamību saglabāt nodokļu sistēmas saskaņotību.

70 Tiesa jau ir atzinusi, ka vajadzība nodrošināt nodokļu sistēmas saskaņotību var attaisnot tiesisko regulējumu, kas ierobežo pamatbrīvības (iepriekš minētais spriedums lietā *Bachmann*, 21. punkts; iepriekš minētais 1992. gada 28. janvāra spriedums lietā Komisija/Beļģija, 14. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Manninen*, 42. punkts, un 2008. gada 23. oktobra spriedums lietā C-157/07 *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt*, Krājums, I-8061. lpp., 43. punkts).

71 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai arguments, kurš balstīts uz šādu pamatojumu, būtu atbalstāms, ir jāpierāda, ka pastāv tieša saikne starp attiecīgo nodokļu atvieglojumu un šīs priekšrocības līdzsvarošanu ar noteiktu nodokļa maksājumu (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Verkooijen*, 57. punkts; 2003. gada 18. septembra spriedumu lietā C-168/01 *Bosal, Recueil*, I-9409. lpp., 29. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Manninen*, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Šajā ziņā ir jānorāda, kā to apgalvo Beļģijas Karaliste, ka, piemērojot ar *Wb. Reg.* 61.3. pantu ieviesto sistēmu, maksimālā summa, par kādu reģistrācijas nodevas, kas tikušas samaksātas, iegādājoties mājokli Flāmu reģionā pamata dzīvesvietas vajadzībām, noteiktos apstākļos var tikt atskaitītas no reģistrācijas nodevām, kas jāmaksā, iegādājoties jaunu pamata dzīvesvietu šajā reģionā, ir 12 500 EUR.

73 Tomēr jāteic, ka, tā kā Beļģijas Karalistei nav tiesību aplikt ar nodokļiem pirkumu, ko iepriekš citā dalībvalstī ir izdarījušas personas, kas vēlas Flāmu reģionā ierīkot savu jauno pamata dzīvesvietu, šīs nodokļu priekšrocības jēdziens atbilst simetriskai loģikai (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt*, 42. punkts).

74 Ja šīm personām varētu piemērot "pārnesamības" sistēmu, iegādājoties nekustamo īpašumu Flāmu reģionā, tās nepamatoti savā labā izmantotu nodokļu sistēmu, kas neattiecas uz nekustamā īpašumu iegādi, ko tās ir veikušas iepriekš ārpus Beļģijas.

75 No minētā izriet, ka minētajā sistēmā pastāv saikne starp nodokļu priekšrocību un sākotnējo nodokļu piemērošanu. Pirmkārt, runa ir par vienu un to pašu nodokļu maksātāju, kas jau ir samaksājis attiecīgās nodevas un ir tiesīgs saņemt atskaitījumu, un, otrkārt, par priekšrocību, kas piešķirta attiecībā uz šo pašu aplikšanu ar nodokli.

76 Šādā kontekstā ir jāatgādina, ka šos divus nosacījumus, proti, viens un tas pats nodokļu maksātājs un viena un tā pati aplikšana ar nodokļiem, Tiesa uzskatīja par pietiekamiem, lai konstatētu šādas saiknes pastāvēšanu (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Verkooijen*, 58. punkts; lietā *Bosal*, 29. un 30. punkts, kā arī lietā *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt*, 42. punkts). Turklāt ir jāuzsver, ka Komisija neapstrīd faktu, un pat savā replikā to atzīst, ka attiecīgā nodokļu priekšrocība tiek piešķirta vienam un tam pašam nodokļu maksātājam un attiecībā uz vienu un to pašu nodokli.

77 Ņemot vērā iepriekš minētos vērtējumus, ir jākonstatē, ka *Wb. Reg.* 61.3. pantā paredzētais ierobežojums ir pamatots ar nepieciešamību nodrošināt nodokļu sistēmas saskaņotību.

78 Tomēr ir skaidrs, ka, lai šādu ierobežojumu pamatotu, tam, kā ir atgādināts šī sprieduma 68. punktā, ir jābūt arī atbilstošam un samērīgam attiecībā pret izvirzīto mērķi.

79 Šajā ziņā uzreiz ir jāatzīmē, ka savos rakstveida apsvērumos ne Komisija, ne Beļģijas Karaliste neizteica savu viedokli attiecībā par attiecīgās sistēmas samērīgo raksturu.

80 Jāpiebilst, ņemot vērā Tiesas judikatūru, ka šis ierobežojums ir atbilstošs, lai sasniegtu šādu mērķi, jo tas darbojas pilnīgi simetriski un atskaitīt var vienīgi tās reģistrācijas nodevas, kas iepriekš samaksātas Beļģijas nodokļu sistēmas ietvaros (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt*, 44. punkts).

81 Turklāt no Tiesas judikatūras arī izriet, ka minētais ierobežojums ir pilnībā samērīgs ar izvirzīto mērķi, jo attiecīgā tiesību norma ierobežo summu, kādu var atskaitīt no reģistrācijas nodevas, ko samaksājis nodokļu maksātājs, kurš Flāmu reģionā ir iegādājies jaunu pamata dzīvesvietu, līdz EUR 12 500 (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt*, 45. punkts). Paredzot šādu ierobežojumu, strīdīgā sistēma saglabā savu nodokļu priekšrocības raksturu un nešķiet kā netiešs atbrīvojums no nodokļa.

82 No minētā izriet, ka kapitāla aprites brīvības ierobežojums ir pamatots ar nodokļu sistēmas saskaņotības saglabāšanas iemesliem.

83 Attiecībā uz to, ka ar strīdīgo sistēmu tiek pārkāpts EEZ līguma 40. pants, uz ko atsaucas Komisija, ir jāatzīmē, ka tiktāl, ciktāl šī panta noteikumiem ir tāda pati piemērošanas joma kā būtībā identiskajiem EKL 56. panta noteikumiem (skat. 2009. gada 11. jūnija spriedumu lietā C-521/07 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-4873. lpp., 33. punkts, un 2010. gada 28. oktobra spriedumu lietā C-72/09 *Établissements Rimbaud*, Krājums, I-10659. lpp., 22. punkts), visi iepriekš minētie apsvērumi tādos apstākļos, kādi ir šajā lietā, *mutatis mutandis* ir spēkā attiecībā uz minēto 40. pantu.

84 Šādos apstākļos iebildums, kas ir balstīts uz brīvas kapitāla aprites pārkāpumu, ir nepamatots. Tāpēc Komisijas prasības ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

85 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Beļģijas Karaliste ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]